

tieto siitä, mitä hyvää he tekevät ja kuinka he palvelevat Mestarin puolesta – Mestarin, jota he kumartavat ja jota he pyrkivät tottelemaan.

Ihmiset tekevät hyviä ja tärkeitä asioita, koska heillä on todistus. Vaikka se on totta, me myös saamme todistuksen sen vuoksi, mitä me teemme. Jeesus sanoi:

”Se, mitä minä opetan, ei ole minun oppiani, vaan hänen, joka on minut lähettänyt.

Joka tahtoo noudattaa hänen tahtoaan, pääsee kyllä selville siitä, onko opetukseni lähtöisin Jumalasta vai puhunko omiani.” (Joh. 7:16–17.)

”Jos te rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni” (Joh. 14:15).

Muinaisen Nefin ja Mormonin tavoin ”en tiedä kaiken tarkoitusta” (1. Nefi 11:17; ks. myös Morm. s. 7), mutta haluan kertoa teille, mitä minä tiedän.

Minä tiedän, että Jumala, meidän taivaallinen Isämme, elää ja rakastaa meitä. Minä tiedän, että Hänen ainutlaatuinen ja erityinen Poikansa Jeesus Kristus on meidän Vapahtajamme ja Lunastajamme ja sen kirkon pää, jolla on Hänen nimensä. Minä tiedän, että Joseph Smith koki kaiken sen, mitä hän on kertonut ja opettanut liittyen evankeliumin palautukseen meidän aikanamme. Minä tiedän, että apostolit ja profeetat johtavat meitä tänä päivänä ja presidentti Thomas S. Monsonilla on kaikki pappeuden avaimet, jotka ovat tarpeen meidän elämämme siunaamiseksi ja Herran työn eteenpäin viemiseksi. Minä tiedän, että olemme kaikki oikeutettuja tähän tietoon, ja jos sinulla on vaikeuksia, voit luottaa niiden todistusten totuudellisuuteen, jotka kuulet tältä puhujakorokkeelta tässä konferenssissa. Tiedän nämä asiat ja lausun todistukseni niistä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Dallin H. Oaks

kahdentoista apostolin koorumista

Mitä me todella haluamme

Saavuttaaksemme iankaikkisen päämäärämme me haluamme ominaisuuksia, jotka iankaikkisiksi olennoiksi tulevilta vaaditaan, ja teemme työtä saadaksemme ne.

Olen valinnut puheeni aiheeksi *haluamisen* tärkeyden. Toivon, että kukin meistä tutkii sydäntään selvittääkseen, mitä me todella haluamme, ja kuinka voimme panna tärkeimmät halumme parhaaseen järjestykseen.

Halut sanelevat tärkeysjärjestyksemme. Tärkeysjärjestys muoovaa valintamme, ja valinnat määräävät tekomme. Halujen mukainen toimintamme määrää sen, kuinka me muutamme, mitä me saavutamme ja mitä meistä tulee.

Puhun aluksi joistakin yleisistä haluista. Kuolevaisina olentoina meillä on joitakin fyysisiä perustarpeita. Halu tyydyttää näitä tarpeita ajaa valintojamme ja määrää tekojamme. Kolme esimerkkiä osoittaa, kuinka me toisinaan ohitamme nämä halut toisilla haluilla, joita pidämme tärkeimpinä.

Ensiksi ravinto. Meillä on perustarve saada ravintoa, mutta tuon halun voi ohittaa joksikin aikaa voimakkaampi halu paastota.

Toiseksi suoja. Vastustin 12-vuotiaana poikana suojan saamisen halua, koska halusin enemmän täyttää partioon kuuluvan vaatimuksen viettä

yö metsässä. Olin muutaman pojan ryhmässä. Emme yöpyneet mukavissa teltoissa, vaan kyhäsimme parhaamme mukaan suojan ja teimme alkeellisen makuusijan luonnosta löytämistämme aineksista.

Kolmanneksi uni. Tämänkin perushalun voi väliaikaisesti ohittaa jokin vielä tärkeämpi halu. Nuorena Utahin kansalliskaartin sotilaana kuulin siitä esimerkin eräältä taistelujen karaisemalta upseerilta.

Utahin kansalliskaartin kenttätykistö patteri Richfieldistä kutsuttiin Korean sodan varhaisina kuukausina aktiivipalvelukseen. Tähän patteriin, jonka päällikkönä oli kapteeni Ray Cox, kuului noin 40 mormonimiestä. Lisäkoulutuksen jälkeen ja vahvistettuna muualta tulleilla reserviläisillä heidät lähetettiin Koreaan, missä he joutuivat muutamiin tuon sodan ankarimpiin taisteluihin. Eräässä taistelussa heidän piti torjua vihollisen satojen jalkaväkimiesten suora hyökkäys, sellainen hyökkäys, joka oli vallannut ja tuhonnut muita kenttätykistöpattereita.

Mitä tekemistä sillä on sen kanssa, että voittaa nukkumisen halun? Eräänä kriittisenä yönä, kun vihollisen

jalkaväki oli vyörynyt etulinjojen läpi ja tykistön hallussaan pitämään selustaan, kapteeni antoi määräyksen, että kenttäpuhelinlinjat piti vetää hänen teltaansa ja että lukuisien ulompien vartiomiesten piti soittaa hänelle henkilökohtaisesti tasatunnein koko yön ajan. Se piti vartiomiehet hereillä, mutta se merkitsi myös sitä, että kapteeni Coxin uni häiriytyi monen monta kertaa. ”Kuinka pystyit siihen?” kysyin häneltä. Hänen vastauksensa osoittaa muut halut ohittavan halun voiman.

”Tiesin, että jos ylipäättään pääsimme kotiin, joutuisin kohtaamaan noiden poikien vanhemmat pikkukaupunkimme kaduilla, enkä halunnut kohdata ketään heistä, jos heidän poikansa jonkin minun laiminlyöntini takia heidän päällikkönään ei selviytyisi kotiin.”¹

Millainen esimerkki voimasta, joka ohittaa etusijalla olevat asiat ja teot! Millainen voimallinen esimerkki meille kaikille, jotka olemme vastuussa muiden hyvinvoinnista – vanhemmille, kirkon johtajille ja opettajille!

Tuon esimerkkitapauksen lopuksi kapteeni Cox johti miehensä varhain liki unetonta yötään seuranneena aamuna vastahyökkäykseen vihollisen jalkaväkeä vastaan. He ottivat yli 800 vankia omien tappioidensa jäädessä vain kahteen haavoittuneeseen. Cox sai urhoollisuusmitalin, ja hänen paterinsa sai osoittamansa poikkeuksellisen sankarillisuuden ansiosta yksikölle tarkoitetun presidentin kunniamaininnan. Ja Helamanin nuorten sotureiden tavoin (ks. Alma 57:25–26) he kaikki selviytyivät kotiin.²

Mormonin kirja sisältää monia opetuksia haluamisen tärkeydestä.

Kun Enos oli anonut Herralta monta tuntia, hänelle sanottiin, että hänen syntinsä oli annettu anteeksi. Silloin hän alkoi toivoa veljiensä parasta (ks. En. 9). ”Ja – – kun olin

rukoillut ja tehnyt työtä hyvin utte-rasti, Herra sanoi minulle: Minä annan sinulle toiveidesi mukaan, uskosi tähden.” (Jae 12.) Huomatkaa kolme välttämätöntä asiaa, jotka edeltävät luvattua siunausta: toive, työ ja usko.

Alma opettaa saarnassaan uskosta, että usko voi alkaa ”vaikka [emme] voisi enempää kuin haluta uskoa”, jos annamme ”tämän halun tehdä työtä [itsessämme]” (Alma 32:27).

Yksi suurenmoinen opetus haluumisesta, erityisesti siitä, minkä tulisi olla meidän korkeimpana halunamme, sisältyy siihen, mitä tapahtui lamani-laisten kuninkaalle, jota lähetyssaarnaaja Aaron opetti. Kun kuningas kiinnostui Aaronin opetuksesta, hän kysyi: ”Mitä minun pitää tehdä, jotta syntyisin Jumalasta” ja ”saisin tämän iankaikkisen elämän?” (Alma 22:15.) ”Jos sinä tätä haluat, – – jos teet parannuksen kaikista synneistäsi ja kumarrut Jumalan edessä ja huudat avuksi hänen

nimeään uskossa, uskoen saavasi, niin sinä saat toivon, jota haluat” (Jae 16).

Kuningas teki niin ja julisti voimallisessa rukouksessa: ”Minä luovun kaikista synneistäni tunteakseni sinut ja jotta minut – – pelastettaisiin viimeisenä päivänä” (Jae 18). Kun hän oli sitoutunut sillä tavalla ja ilmaissut korkeimman toiveensa, hänen rukoukseensa vastattiin ihmeellisellä tavalla.

Profeetta Almalla oli suuri halu huutaa parannusta kaikelle kansalle, mutta hän tuli ymmärtämään, että hänen ei pitänyt toivoa sellaista pakottavaa voimaa, jota se edellytti, koska hän päätteli, että oikeamielinen Jumala ”suo ihmisille heidän halunsa mukaisesti, olipa se kuolemaksi tai elämäksi” (Alma 29:4). Samalla tavalla Herra julistaa nykyajan ilmoituksessa, että Hän tuomitsee ”kaikki ihmiset heidän tekojensa mukaan, heidän sydämensä halun mukaan” (OL 137:9).

Olemmeko me todella valmistautuneet siihen, että iankaikkinen Tuomarimme antaa tämän valtavan merkityksen sille, mitä me todella haluamme?

Monissa pyhien kirjoitusten kohdissa sanotaan sitä, mitä me haluamme, etsimiseksi. ”Se, joka etsii minua varhain, löytää minut, eikä häntä hylätä” (OL 88:83). ”Tavoitella vakaasti parhaita lahjoja” (OL 46:8). ”Se, joka etsii uutterasti, löytää” (1. Nefi 10:19). ”Lähestykää minua, niin minä lähestyn teitä; etsikää minua uutterasti, niin te löydätte minut; pyytäkää, niin te saatte; kolkuttakaa, niin teille avataan” (OL 88:63).

Ei ole helppoa sovittaa halujamme niin, että antaisimme korkeimman sijan sille, mikä on iankaikkista. Meillä kaikilla on kiusauksena haluta neljää maailmallista asiaa: omaisuutta, mainetta, ylpeyttä ja valtaa. Voimme haluta näitä, mutta meidän ei pidä asettaa niitä korkeimmalle sijalle tärkeysjärjestyksessämme.

Ne, joiden suurimpana haluna on hankkia omaisuutta, lankeavat materialismin ansaan. ”Älä tavoittele rikkauksia äläkä tämän maailman turhuuksia” (Alma 39:14; ks. myös MK Jaak. 2:18).

Niiden, jotka haluavat mainetta ja valtaa, tulisi ottaa esimerkiksi urhoolisesta sotapäällikkö Moronista, joka ei palvellut saadakseen ”valtaa” tai ”maailman kunniaa” (Alma 60:36).

Miten voimme kehittyä siinä mitä haluamme? Harvat joutuvat sellaiseen kriisiin, joka kannusti Aron Ralstonia³, mutta hänen kokemuksensa sisältää arvokkaan opetuksen kehittymisestä haluamisessa. Kun Ralston oli retkellä syrjäisessä kanjonissa Etelä-Utahissa, 360 kilon painoinen kivi liikahti äkisti niin että hänen oikea kätensä jäi loukkuun. Viisi päivää hän kamppaili itsekseen päästäkseen vapaaksi. Kun hän oli antamaisillaan periksi ja valmis kuolemaan, hän sai näyn kolmevuotiaasta pojasta, joka juoksi häntä kohti ja jonka hän kaappasi syliin vasemmalla kädellään. Koska Ralston käsitti sen näyksi tulevasta pojastaan

ja vakuutukseksi siitä, että voisi vielä säilyä hengissä, hän keräsi rohkeutta ja ryhtyi äärimmäisiin toimiin pelastaakseen henkensä ennen voimiensa uupumista. Hän katkaisi kiinni juuttuneen oikean käsivartensa kaksi luuta ja leikkasi sitten tuon käsivartensa irti monitoimityökalunsa veitsellä. Sitten hän kokosi voimansa ja käveli kahdeksan kilometriä saadakseen apua.⁴ Millainen esimerkki kaiken ylittävän halun voimasta! Kun meillä on näkemys siitä, mitä meistä voi tulla, halumme ja voimamme toimia lisääntyvät valtavasti.

Useimmat meistä eivät milloinkaan joudu sellaiseen äärimmäiseen kriisiin, mutta kaikki meistä kohtaavat mahdollisia ansoja, jotka estävät kehityksen kohti iankaikkista päämääräämme. Jos vanhurskaat halumme ovat riittävän voimakkaita, ne kannustavat meitä ponnistelemaan irti riippuvuuksista ja muista synnillisistä paineista ja prioriteeteista, jotka ovat iankaikkisen kehityksemme esteenä.

Meidän tulee muistaa, että vanhurskaat halut eivät voi olla pinnallisia,

hetken mielijohteesta syntyneitä tai lyhytkestoisia. Niiden täytyy lähteä sydämeistä ja olla horjumattomia sekä pysyviä. Siten motivoituneina me tavoittelemme tuota profeetta Joseph Smithin kuvaamaa tilaa, jossa me olemme voittaneet ”pahan [elämässämme] ja [kadottaneet] kaiken halun tehdä syntiä”⁵. Se on hyvin henkilökohtainen päätös. Vanhin Neal A. Maxwell on sanonut:

”Kun – – ihmisistä sanotaan, että he ovat menettäneet halun tehdä syntiä, he ja vain he yksin ovat tarkoituksellisesti päättäneet hävittää sellaiset väärät halut olemalla halukkaita luopumaan kaikista synneistään voidakseen tuntea Jumalan.”

”Niinpä meistä tulee lopulta sellaisia ja me saamme iankaikkisuudessa sitä, mitä me hellittämättä pitkään haluamme.”⁶

Niin tärkeää kuin onkin kadottaa kaikki halu tehdä syntiä, iankaikkiseen elämään vaaditaan enemmän. Saavuttaaksemme iankaikkisen päämäärämme me haluamme ominaisuuksia, jotka iankaikkisiksi olennoiksi tulevilta vaaditaan, ja teemme työtä saadaksemme ne. Iankaikkiset olennot esimerkiksi antavat anteeksi kaikille, jotka ovat tehneet heille vääryyttä. He asettavat muiden hyvinvoinnin omansa edelle. Ja he rakastavat kaikkia Jumalan lapsia. Jos se tuntuu liian vaikealta – eikä se tosiaankaan ole helppoa kenellekään meistä – niin meidän pitää aloittaa halusta saada sellaisia ominaisuuksia ja pyytää rakastavalta taivaalliselta Isältämme apua tunteidemme suhteen. Mormonin kirja opettaa meille, että meidän tulee rukoilla ”Isää koko sydämen voimalla, että [täytyisimme] tällä rakkaudella, jonka hän on suonut kaikille Poikansa Jeesuksen Kristuksen tosi seuraajille” (Moroni 7:48).

Päätän viimeisellä esimerkillä

halusta, jonka tulisi olla ylimpänä kaikilla miehillä ja naisilla – niillä, jotka ovat paraikaa naimisissa, ja niillä jotka ovat naimattomia. Kaikkien tulisi haluta iankaikkista avioliittoa ja tehdä vakavasti työtä sen varmistamiseksi. Niiden, joilla jo on temppeliavioliitto, tulee tehdä kaikki voitavansa sen varjelemiseksi. Naimattomien tulee haluta temppeliavioliittoa ja pitää ponnistelua sen saavuttamiseksi etusijalla. Nuorten ja nuorten naimattomien tulee vastustaa sitä poliittisesti korrektaa mutta iankaikkisuuden näkökulmasta väärää käsitystä, joka häpäisee avioliiton solmimisen ja lasten saamisen tärkeyden.⁷

Naimattomat miehet, ajatelkaa haastetta, joka on tässä erään naimattoman sisaren kirjeessä. Hän vetosi ”Jumalan vanhurskaiden tyttärien puolesta, jotka vilpittömästi etsivät kelvollista puolisoa. Miehet näyttävät kuitenkin olevan sokeita ja ymmällään sen suhteen, onko heillä velvollisuus etsiä näitä suurenmoisia, oivallisia taivaallisen Isän tyttäriä ja seurustella heidän kanssaan sekä olla halukkaita tekemään pyhiä liittoja Herran

huoneessa ja pitää ne.” Hän kirjoitti lopuksi: ”Täällä on monia naimattomia myöhempien aikojen pyhiin kuuluvia miehiä, jotka menevät mielellään ulos pitämään hauskaa ja treffeille ja hengaillemaan mutta joilla ei ole minkäänlaista halua sitoutua millään tavalla johonkuhun naiseen.”⁸

Olen varma, että jotkut innokkaasti etsivät nuoret miehet haluaisivat minun lisäävän, että on olemassa nuoria naisia, joiden halu kelvolliseen avioliittoon ja lasten saamiseen sijoittuu paljon sen halun alapuolelle, joka heillä on uraa ja muuta kuolevaisuudessa saatavaa mainetta kohtaan. Sekä miehet että naiset tarvitsevat vanhurskasta halua, joka johtaa heidät iankaikkiseen elämään.

Muistakaamme, että halut sanelevat tärkeysjärjestyksemme. Tärkeysjärjestys muovaa valintamme, ja valinnat määräävät tekemme. Lisäksi juuri meidän tekemme ja halumme saavat meidät tulemaan joksikin, olipa sitten kyse tosi ystävistä, lahjakkaasta opettajasta tai ihmisestä, joka on osoittautunut kelvolliseksi iankaikkiseen elämään.

Todistan Jeesuksesta Kristuksesta, jonka rakkaus, jonka opetukset ja jonka sovitukset tekevät sen kaiken mahdolliseksi. Rukoilen, että me ennen kaikkea haluamme tulla Hänen kaltaisiksi, niin että me jonakin päivänä voimme palata Hänen luokseen ja saada Hänen ilonsa täyteen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ray Cox kirjoittajan haastattelemana 1. elokuuta 1985 Mount Pleasantissa Utahissa, jolloin hän vahvisti saman, minkä oli kertonut minulle Provoissa Utahissa noin vuonna 1953.
2. Ks. Richard C. Roberts, *Legacy: The History of the Utah National Guard*, 2003, s. 307–314; ”Self-Propelled Task Force”, *National Guardsman*, toukokuu 1971, takakansi; *Miracle at Kapyong: The Story of the 213th* (Etelä-Utahin yliopiston tuottama filmi, 2002).
3. Ks. Aron Ralston, *Between a Rock and a Hard Place*, 2004.
4. *Between a Rock and a Hard Place*, s. 248.
5. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 219.
6. ”Sydämemme halajamisen mukaan”, *Liahona*, tammikuu 1997, s. 20, 21.
7. Ks. Julie B. Beck, ”Opettakaa perhettä koskevaa oppia”, *Liahona*, maaliskuu 2011, s. 32–37.
8. 14. syyskuuta 2006 päivätty kirje.